

ECLI:NL:RVS:2011:BP3682

Instantie	Raad van State
Datum uitspraak	09-02-2011
Datum publicatie	09-02-2011
Zaaknummer	201005609/1/H1
Rechtsgebieden	Bestuursrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 13 februari 2010 heeft het college [appellante] gelast de bedrijfsvoering van haar onderneming aan de [locatie] te Hellevoetsluis binnen een termijn van 8 weken na de verzenddatum van het besluit te verplaatsen.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

201005609/1/H1.

Datum uitspraak: 9 februari 2011

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellante], gevestigd te Hellevoetsluis,

tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 29 april 2010 in zaak nr. 09/2408 in het geding tussen:

[appellante]

en

het college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 februari 2010 heeft het college [appellante] gelast de bedrijfsvoering van haar onderneming aan de [locatie] te Hellevoetsluis binnen een termijn van 8 weken na de verzenddatum van het besluit te verplaatsen.

Bij besluit van 22 juni 2009 heeft het college het door [appellante] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 29 april 2010, verzonden op 4 mei 2010, heeft de rechtbank het door [appellante] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op handhaving van de begunstigingstermijn van 8 weken, het besluit van 22 juni 2009 in zoverre vernietigd en zelf in de zaak voorzien door de begunstigingstermijn te verlengen tot en met 6 maanden na de verzenddatum van de uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellante] bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 8 juni 2010, hoger beroep ingesteld. De gronden van het hoger beroep zijn aangevuld bij brief van 5 juli 2010.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 januari 2011, waar [appellante], vertegenwoordigd door mr. P.A.R. Dijkers, advocaat te Hellevoetsluis, en het college, vertegenwoordigd door mr. L.J. van Es-Bel en ing. R. Ketelaar, beiden werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. [appellante] heeft een winkel in bloemen en planten, welke is gevestigd in een box op het zogenaamde "Vermaat-terrein". De verkoop van bloemen en planten is in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan "De Kulck" omdat op het terrein de bestemming "Bedrijven"rust en detailhandel ingevolge de bij die bestemming behorende planvoorschriften niet is toegestaan.

2.2. [appellante] heeft eerst in hoger beroep betoogd dat haar winkel wordt beschermd door het in het bestemmingsplan neergelegde overgangsrecht. Aangezien het hoger beroep is gericht tegen de aangevallen uitspraak, er geen reden is waarom dit betoog niet reeds voor de rechtbank had kunnen worden gevoerd en [appellante] dat uit een oogpunt van een zorgvuldig en doelmatig gebruik van rechtsmiddelen had behoren te doen, dient deze grond buiten beschouwing te blijven.

2.3. Nu niet in geschil is dat [appellante] met haar bedrijfsvoering handelt in strijd met het bestemmingsplan, staat vast dat het college bevoegd was ter zake handhavend op te treden. Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevergd, dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisatie bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

2.4. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat zich bijzondere omstandigheden voordoen op grond waarvan het college in dit geval van handhavend optreden had behoren af te zien. Hiertoe voert zij aan dat het college haar winkel lange tijd bewust heeft gedoogd. Voorts voert zij aan dat concreet zicht op legalisatie bestaat. Tot slot voert zij aan dat haar winkel hoe dan ook verplaatst zal moeten worden omdat op het perceel woningbouw is voorzien, zodat vast staat dat een einde komt aan de verkoop van bloemen en planten. Handhavend optreden is mede gelet hierop onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, aldus [appellante]

2.4.1. Niet wordt betwist dat het college vanaf het moment van vestiging van de winkel, bij brieven van 29 oktober 2004, 17 maart 2006, 20 maart 2008 en 10 juni 2008, vooraankondigingen ter zake van het opleggen van een last onder dwangsom heeft verstuurd, waarin staat vermeld dat het gebruik van haar winkel in strijd is met het bestemmingsplan, waarin detailhandel ter plaatse niet is toegestaan. De omstandigheid dat het college niet terstond tot handhavend optreden is overgegaan, rechtvaardigt nog niet de verwachting dat het college van handhavend optreden zou afzien. Anders dan [appellante] betoogt, kan uit de brief van het college van 30 juli 2007, daargelaten dat deze niet aan [appellante] is gericht, niet worden afgeleid dat dit stilzitten voortvloeit uit een bewust gedogen van de met het bestemmingsplan strijdige situatie. Het college heeft zich in deze brief op het standpunt gesteld dat detailhandelsactiviteiten op het terrein niet wenselijk worden geacht en heeft hierin tevens aangekondigd handhavend te zullen gaan optreden.

Voorts betoogt [appellante] tevergeefs dat concreet zicht op legalisatie bestaat. Ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar van 22 juni 2009 was geen verzoek om vrijstelling ingediend, terwijl het college te kennen heeft gegeven geen medewerking te verlenen aan het verlenen van vrijstelling omdat het beleid er op is gericht de situatie op het terrein in overeenstemming te brengen met het bestemmingsplan. Dit standpunt is niet onredelijk. Verder is ter zitting vastgesteld dat in het ten tijde van het besluit op bezwaar van 22 juni 2009 vastgestelde bestemmingsplan "Noordwest" aan het perceel wederom een bedrijfsbestemming is toegekend. [appellante] heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat ter plaatse van dit perceel woningbouw is voorzien, in het kader waarvan verplaatsing van het bedrijf naar een andere locatie binnen afzienbare tijd in redelijkheid kon worden verwacht. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die een dergelijke verwachting zouden kunnen rechtvaardigen, zodat de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat een situatie waarin de illegale situatie binnen een redelijke termijn beëindigd zou worden, zich hier niet voordeed.

Voor zover [appellante], onder verwijzing naar [autobedrijf], de percelen [4 locaties], een beroep heeft gedaan op het gelijkheidsbeginsel, faalt dat. Niet aannemelijk is gemaakt dat door het college in rechtens vergelijkbare gevallen niet handhavend wordt opgetreden. Het college heeft in dit verband ter zitting aan de hand van de plankaart onweersproken toegelicht dat de door [appellante] genoemde gevallen juist in overeenstemming met het thans bestaande gebruik als zodanig zijn bestemd in het ten tijde van het besluit op bezwaar van 22 juni 2009 vastgestelde bestemmingsplan, zodat in die gevallen, anders dan in het onderhavige geval, concreet zicht op legalisatie bestond.

Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank terecht geen grond gezien voor het oordeel dat zich bijzondere omstandigheden voordoen op grond waarvan het college in dit geval van handhavend optreden had behoren af te zien.

Het betoog faalt.

2.5. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college het besluit van 22 juni 2009 heeft genomen in strijd met artikel 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Hiertoe voert zij aan dat het college met dit besluit slechts heeft beoogd zijn positie in de verkooponderhandelingen met de eigenaar van het terrein gunstig te beïnvloeden.

2.5.1. Ingevolge artikel 3:3 van de Awb, gebruikt het bestuursorgaan de bevoegdheid tot het nemen van een besluit niet voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is verleend.

2.5.2. In de omstandigheid dat in 2007 de verkooponderhandelingen met de eigenaar van het terrein door het college zijn opgeschort, heeft de rechtbank, anders dan [appellante] betoogt, terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college het besluit van 22 juni 2009 heeft genomen in strijd met het in artikel 3:3 van de Awb neergelegde verbod van détournement de pouvoir. Dat zou slechts anders zijn indien de door het college gebezigde motieven om handhavend op te treden niet de werkelijke motieven van het college kunnen zijn geweest. [appellante] heeft geen feiten of omstandigheden gesteld, of zelfs maar een begin van bewijs geleverd, op basis waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hier van een dergelijke situatie sprake is, zodat de rechtbank terecht geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat het college in strijd met artikel 3:3 van de Awb heeft gehandeld.

Het betoog faalt.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.M. Ligtelijn-van Bilderbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. V. van Dorst, ambtenaar van staat.

w.g. Ligtelijn-van Bilderbeek w.g. Van Dorst
lid van de enkelvoudige kamer ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 februari 2011

357-593.